

terede, naar alle Kapitaler, alle Renter og Ydelsler, som spares i Fremtiden, bleve reducerede til den Værdi, de kunne antages at have i Øjeblikket. Naar man lægger alt det sammen, vil man komme til en meget betydelig Besparelse, en meget betydelig Fordel for disse Foreninger. Det er jo selvfølgelig, at naar man vil opnaa saa store Fordele som dem, der her er Tale om, maa det koste noget. Man maatte have Hjælp til at udføre Konverteringen, man maatte have Hjælp fra Bankerne, og man maatte yde Kapitalisterne noget for at gaa ind paa Konverteringen, idet man nemlig konfiskerede en Del af deres Kapitaler. Det var altsaa de Procent, der bleve givne for Konverteringen, det var dem, den sidste ærede Taler nævnte, idet han sagde, at den Betaling, der blev givet for de ny Obligationer, var $96\frac{3}{4}$, altsaa kostede Affæren $3\frac{1}{4}$ pCt. Disse $3\frac{1}{4}$ pCt. skulde betales, og hvis Husmandskreditforeningerne havde haft Penge nok dertil, havde de kunnet udbetale dem af deres Reserverfond eller paa anden Maade; det havde de imidlertid ikke, og de naaede derfor den meget store Begunstigelse fra Bankernes Side, at de uden nogen særlig Sikkerhedsstilling kunde faa Henstand med denne Konverteringspræmie, saaledes at de kunde afbetale den i Løbet af nogle Aar. Paa denne Maade ordnedes da Sagen overordentlig simpelt. Interessenterne i Husmandskreditforeningerne sad stille hjemme i deres Huse; Sagen blev ordnet for dem, uden at de behøvede at foretage det mindste, ikke den ringeste Ulejlighed blev der paalagt dem, men det blev ganske simpelt bestemt, at fra et vist Aar vilde deres aarlige Ydelsler blive nedsatte med $\frac{2}{5}$ pCt. af den oprindelige Gæld. Det sad de som sagt ganske rolig hjemme i deres Stue og opnaaede uden at have den allermindste Ulejlighed eller Udgift i den Anledning. Det er den Situation, der fremkom ved en Konvertering, saaledes som disse Konverteringer have kunnet gaa, medens Røstet fra Guldbalderen fløj hen over Landet — besværrer er det jo fløjet bort igen. Naar der nu altsaa er Spørgsmaal om, at man ønsker at faa betalt, hvad det saaledes koster at konvertere eller dog at faa et væsentligt Bidrag dertil, forekommer det mig egentlig at være det, at man vil have baade i Pose og Sæf. Man har faaet en stor Konvertering, der er gaaet saa let og bekvemt, som den gik, men saa vil man desuden, da man ikke kan nyde alle Fordelene lige paa Øjeblikket, forlange af Lovgivningsmagten og Staten, at de skulle skaffe dem disse Omkostninger eller i alt Fald det væsentlige Beløb deraf dækket. Det forekommer

mig ikke at være rimeligt, det forekommer mig ikke at være naturligt, at Staten i saadanne Tilfælde, hvor Fordelene, som opnaas for Foreningerne, ere saa overvættede store, som de virkelig ere her, da oven i Købet skulde give dem endnu større Fordele. Jeg hørte med megen Interesse det ærede Medlem, der talte sidst, anføre en Grund, hvorfor man egentlig kunde stille denne Fordring til Statskassen. Jeg tilstaa, jeg har ikke hørt den før og har ikke set, at den er kommen frem i tidligere Forhandlinger. Det er den, at det skulde være Statens Skyld, Rigsdagens Skyld, at Foreningerne ikke fik konverteret lidt tidligere; det var disse Faktorer, der ikke kunde blive enige om det Lovforslag, der forelaa Aaret i Forvejen. Men det er virkelig ingen Grund. Det er nu for det første slet ikke bevist af det ærede Medlem, at man, dersom Lovforslaget var bleven vedtaget et Aar tidligere, kunde have konverteret billigere, og dersom det ærede Medlem havde ført det Bevis, kunde han i det højeste komme og bede os betale Forfælleren, men ingen af Delene gør han, han kommer og vil have det hele betalt. Jeg kan ikke erkende, at der er nogen som helst Grund dertil. Thi Sagen er jo den, at den Konvertering, som man frivillig uden Lovforandring gjorde i 1888, den kunde man ogsaa have gjort i 1887, hvis man havde villet. Der var ingen, der forhød det, der var ingen Hindring derimod. Jeg ser altsaa ikke, at der er nogen som helst Anledning til at betale dette Beløb. Det vilde være for meget at gøre, naar man ved, at Forholdene ere, saaledes som de ere, nemlig at selve Konverteringen jo har medført saa betydelig Fordel. Det ærede Medlem sagde, at Fordelen var ikke øjeblikkelig, det var ikke noget, man straks kunde mærke, det varede nogle Aar, inden man fik betalt denne Konverteringsgæld, og saa længe maatte man altsaa vedblive at betale den samme Ydelse som tidligere, nemlig $5\frac{1}{5}$ pCt. Ja, det er sandt, det maa man gøre, men der gives jo Tilfælde, hvor man kan mærke Fordelen i meget større Grad, end det ærede Medlem vil vedkende sig, nemlig naar man afbetaler paa Gælden eller indfrier den. Thi Sagen er jo for Øjeblikket den, at Kursen paa Obligationer, de $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer, er omkring 90, og vil man betale sin Gæld, kan man jo gøre det med Obligationer efter nærmere Værfel. Altsaa for hver 100, man betaler, koster det en kun 90, man tjener saaledes 10 pCt. Af disse 10 pCt. betaler man ganske vist Bidrag til Konverteringen, som — efter hvad det ærede Medlem oplyste — er $2\frac{1}{4}$ pCt. hvortil kommer